

Sygn. akt V.2 Ka 516/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Anny Drzazgi Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2018 r.

sprawy:

A. P. (1) /P./

s. M. i M.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 288 § 1 kk, art. 193 kk, art. 191 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 12 czerwca 2018r. sygn. akt III K 681/17

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.obciąża oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 150zł (sto pięćdziesiąt złotych) i zasądza od niego wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych).

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn.akt V.2 Ka 516/18

UZASADNIENIE

A. P. (1) został oskarżony o to, że:

I.w dniu 30 czerwca 2016 roku w R. przy ul. (...), w mieszkaniu pokrzywdzonej dokonał uszkodzenia mienia w postaci telefonu komórkowego marki I. (...), w ten sposób, że rzucił nim o posadzkę w wyniku czego spowodował jego zniszczenie, czym spowodował straty w kwocie 550 złotych na szkodę P. M., tj. o czyn z art. 288§1 kk;

II. w dniu 30 czerwca 2016 roku w R. przy ul. (...), naruszył mir domowy P. M. w ten sposób wdarł się do mieszkania wymienionej pokrzywdzonej wbrew jej woli, tj. o czyn z art. 193 kk

III. w dniu 30 czerwca 2016 roku w R. przy ul. (...) stosował przemoc wobec P. M. w ten sposób, że szarpał ją w celu zmuszenia do wydania mu telefonu komórkowego powodując u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci stłuczenia palucha lewego, stłuczenia łokcia prawego, otarcia naskórka okolicy czołowej, powierzchownych otarć naskórka oraz ogólnych potłuczeń, które spowodowały skutki w postaci naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres nie przekraczający 7 dni tj. o czyn z art. 191 § 1 kk i z art. 157§2 kk w zw. z art. 11§ 2 kk.

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżonego A. P. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego:

1. w punkcie I przyjmując, iż spowodował on u pokrzywdzonej szkodę o łącznej wartości 2270,70 złotych na którą składają się koszt zakupu telefonu - 438,00 złotych oraz koszt odzyskania danych ze zniszczonego telefonu - 1832,70 złote i za to na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, przyjmując iż wartość jednej stawki dziennej wynosi 20,00 zł;

2. w punkcie II i za to na podstawie art. 193 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, przyjmując iż wartość jednej stawki dziennej wynosi 20,00 zł;

3. w punkcie III i za to na podstawie art. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 37a kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, przyjmując iż wartość jednej stawki dziennej wynosi 20,00 zł.

Na podstawie art.85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył kary grzywny wymierzone oskarżonemu i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 75 stawek dziennych, przyjmując iż wartość jednej stawki dziennej wynosi 20,00 zł.

Na podstawie art.46§1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej P. M. kwoty 2270,70 zł.

Na podstawie art.46§1 kk zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej P. M. kwotę 3000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na zasadzie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 150,00zł oraz wydatki w wysokości 130,00zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego . Na podstawie art. 427 § 1 kpk oraz art. 438 § 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

1.obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną, opartą o wybiórczo wybrane elementy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także niezgodą ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę zebranych w sprawie dowodów, tj. zeznań świadków: P. M., E. W., P. W., co doprowadziło do przypisania popełnienia zarzucanych czynów oskarżonemu opierając się jedynie na fragmentach zeznań ww. świadków, z pominięciem treści zeznań, które to potwierdzają ich sprzeczność i niespójność,

2.błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydania wyroku, mający wpływ na rozstrzygnięcie poprzez przyjęcie wartości telefonu komórkowego I. 4S oraz kosztów odzyskania z niego danych , kiedy to pokrzywdzona nie przedstawiła żadnego rachunku czy faktury na potwierdzenie powyższego , a jedynie przedstawiła „prognozę”, co nie potwierdza nawet czy naprawa ta i odzyskanie danych w ogóle miało miejsce oraz jaka była rzeczywista wartość poniesionych kosztów,

3.błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść wydanego wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżony potłukł doniczkę, szarpał pokrzywdzoną, zniszczył jej telefon i wdarł się do jej mieszkania, kiedy to nie potwierdza tego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie.

W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Apelacja ta w zakresie, w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego, aby dopuścił się zarzucanych mu czynów, a także zeznaniom świadka A. P. (2) i ustalenia oparł na zeznaniach pokrzywdzonej P. M. oraz świadków E. W. i P. W., które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Ponadto skarżący kwestionował ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania sądowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji – mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące zachowania się oskarżonego poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków (w tym pokrzywdzonej) uznając je za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom oskarżonego i zeznaniom jego żony tego waloru odmówił. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego zresztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy zakreślone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnośnie wyjaśnień oskarżonego, na które w apelacji powołuje się skarżący to wypada tylko zauważyć, że wyjaśnienia te zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Zwrócić należy uwagę, iż wyjaśnienia te w toku całego postępowania ewidentnie ewoluowały od pierwotnych, w których przyznał on się do popełnienia zarzucanych mu czynów i składając wyjaśnienia zgodne z ustaleniami faktycznymi aż po wyjaśnienia, w których prezentował on zgoła zupełnie inny przebieg zajścia. W tej sytuacji taka ocena tego dowodu nie zawiera w sobie ani błędu ani nie jest oceną dowolną, skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Z kolei co do zeznań świadków P. M., E. W. i P. W., na podstawie których Sąd merytoryczny oparł swoje ustalenia faktyczne to zeznania te są konsekwentne, stanowcze i tworzą logiczną całość. Wbrew wywodom skarżącego oprócz pokrzywdzonej także świadek E. W. potwierdza, iż po zajściu uszkodzony telefon, a właściwie jego elementy leżały w przedpokoju. Tym samym zadają one kłam twierdzeniom oskarżonego i jego żony, że telefon ten po zajściu był cały, bez uszkodzeń. Należy zwrócić uwagę, że zeznania tych świadków są wyważone i nie zawierają stwierdzeń oczywistych, które miałyby na celu potwierdzenie wersji pokrzywdzonej. Co do wartości telefonu komórkowego, a właściwie kosztów odzyskania pierwotnych danych to pokrzywdzona przedstawiła rzetelny kosztorys takiej naprawy. Nie sposób zatem tej wartości kwestionować.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny. Sprowadziły się do prostej negacji ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania

sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzone oskarżonemu kary tak jednostkowe jak i łączna oraz środek kompensacyjny nie może być uznany za rażąco niewspółmiernie surowy stąd też i w tym aspekcie brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych powodów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymał w mocy.

SSO Jacek Myśliwiec